

EL MICALET GALACTIC

Les aventures espacials de Ximet i Blai el papagai

Paco Moreno / Jordi Moreno

Dibuixos de Pep Brocal i Marc Brocal

1

Blai el papagai

Era una d'aquelles nits on les estrelles brillen amb tota la seua esplendor. Semblaven milions i milions d'espelletes enceses en el cel per la mà d'algú que volia que la nit no fóra tan fosca i trista, i això li agradava a Ximet. Era una sort que les estrelles brillaren i li feren companyia en la nit, ja que així no tenia por de dormir sol.

Ximet tenia deu anys, uns cabells tan rojos com el sol de la tardor quan cau la vesprada i la cara tota plena de pigues. Tenia també un gos

blanc i pelut anomenat Newton i l'estrany costum de mirar totes les nits cap a les estrelles.

Totes les nits, en el seu llit, mirava les estrelles per la finestra i intentava comptar-les. Una, dues, tres, quatre... Semblava que mai s'acabaven. Dues-centes quaranta, dues-centes quaranta-una. Al final s'adormia sense acabar mai de comptar-les.

Però aquella nit clara va poder veure una estrella un poc diferent. Era molt, molt brillant i semblava moure's estranyament. Ximet sentia una fascinació especial pel cel estrellat i aquella estrella brillant que no havia vist mai, cap nit, el va deixar intrigat.

Es movia ara molt de pressa per la foscor del cel i no pareixia tindre cap dels colors que normalment tenen les estrelles. Ximet va sentir, de sobte, al seu cor una inexplicable atracció per aquell astre que cada vegada brillava més i més.

En una revista havia llegit que un astrònom aficionat havia descobert un nou astre al cel i l'havien batejat amb el seu nom. Seria divertit —pensava— que a aquella estrella li posaren el seu nom si de veritat fóra un nou descobriment.

–No sé si hauria de quedar-me a investigar més coses d'aquesta sorprenent estrella o anar-me'n a dormir –continuava pensant–. Demà tinc un examen de llengua i el professor vol que fem una redacció, i jo no les faig bé. Si demà no vaig ben descansat a l'examen de segur que em suspendran.

Però la curiositat del xiquet va ser més forta que la seua por a suspendre l'examen.

Ximet va recordar que a la tauleta del costat del llit tenia uns prismàtics que li va regalar sa mare pel seu últim aniversari, ja que sabia el seu interès pel cel i per les estrelles de la nit. Va traure els prismàtics de la funda sense fer soroll i, amb ells, va mirar cap a la brillant estrella. En veure amb més detall l'enigmàtic estel va exclamar:

–Centelles!, aquesta estrella em sembla molt rara i, a més, pareix que s'acosta cap ací.

A poc a poc es va fer més i més gran, ja que s'apropava directament del cel cap a la Terra. És més, semblava com si vinguera directament cap a la seua habitació.

I en un tres i no res aquella estranya llum va aterrar just enmig del jardí de sa casa.

Newton, el seu gos, que dormia en la caseta al costat del jardí, es va despertar i va començar a moure's al voltant de la llum com un boig, lladrant i movent la cua.

–Quin rebombori! –va pensar Ximet–. Però els seus pares i la resta dels veïns pareixien no sentir res i dormir tranquil·lament.

Ximet va baixar cautelosament al jardí amb el pijama posat i les espadnyes d'anar per casa. Ningú li podria negar que havia descobert una estrella, si aconseguia que no es moguera del seu jardí fins que vinguera algú del registre d'estrelles a veure-la.

–Centelles! –va exclamar de nou–. Açò no és cap estrella, és una nau espacial!

Efectivament allò era una nau. Una nau il·luminada amb llums de tots els colors de l'arc de Sant Martí i d'altres totalment nous i desconeguts per a Ximet. Era una gegantesca bola de metall amb moltes finestretes i una mena de potes que l'aguantaven en terra.

Newton no parava de moure's i de lladrar, però en obrir-se sorollosament una escotilla en la nau i eixir una escaleta cap a terra va fugir a tota velocitat per amagar-se a la seua caseta.

Ximet sentia por i curiositat a parts iguals. Es preguntava com aquella gran i lluminosa nau no havia despertat tots els veïns del seu carrer.

L'escotilla es va obrir i va deixar eixir de l'interior una llum intensa que projectava, en la façana de la casa de Ximet, una enorme ombra d'un ésser que baixava pausadament de la nau.

Va sentir ganes de fugir corrents i despertar els seus pares, però al final el que va fer, sense poder evitar-ho, va ser amollar una gran rialla d'alleujament en veure que la gegantesca ombra corresponia en realitat a un menut i colorit ocell amb un escafandre espacial.

–Hola! Benvingut a la Terra! –va exclamar Ximet ja sense cap por davant d'aquell ocell multicolor.

–Així que la Terra! Pomes galàctiques! Això vol dir que els meus càlculs han sigut exactes.

–Qui ets tu? –va preguntar Ximet a aquell ocell parlador que ara volava al voltant del seu cap.

–Sóc Blai el Papagai, comandant de la nau Cefeida, i estic molt content d'haver arribat fins ací.

–Ets un papagai? Com pot ser un papagai comandant d'una nau?

–En el meu temps hi ha moltes coses diferents a les que es coneixen en aquest segle.

–El teu temps? Que no ets un papagai extra-terrestre que véns de l'espai?

–No. Vaig nàixer a la Terra, però vinc del futur encara que al que em dedique és a viatjar per l'espai. Pren, ací tens un prospecte que ho explica tot.

Ximet va agafar el prospecte que li oferia Blai el Papagai i començà a llegir:

VIATGES ESPACIALS BLAI EL PAPAGAI

S'organitzen rutes pel Sistema Solar per a grups i famílies. Preus econòmics!

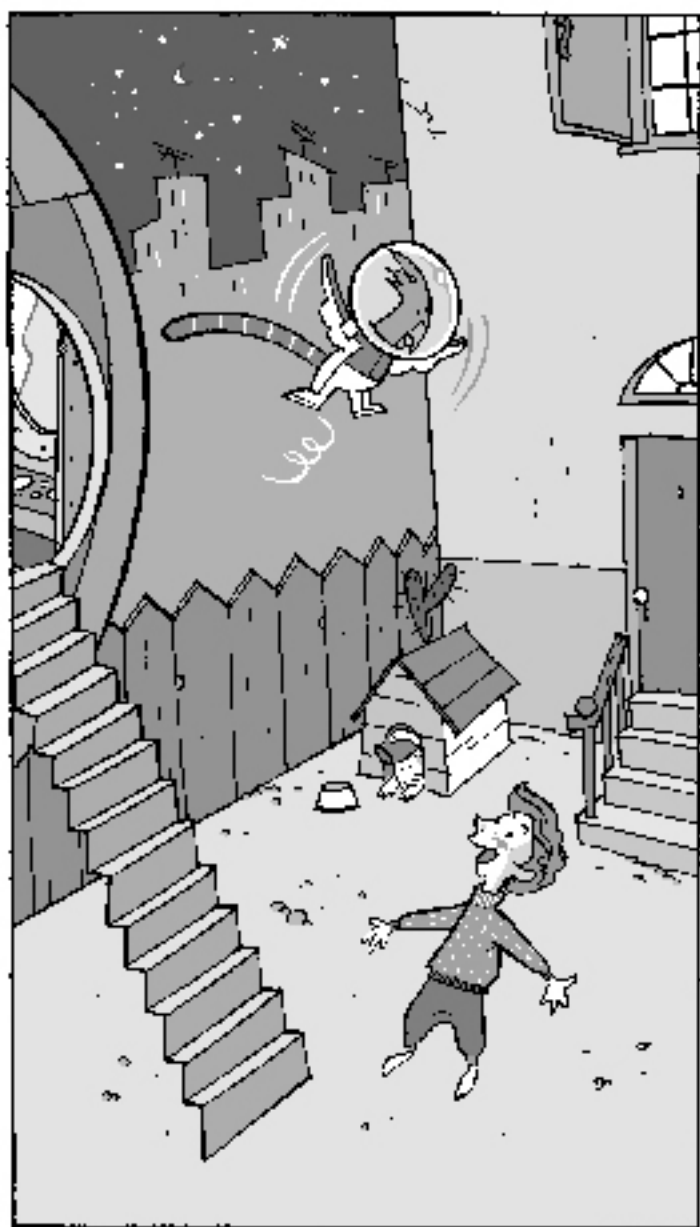
Eixides totes les setmanes.

Reserve ja el seu bitllet!

–Centelles! Mai no havia sentit parlar de viatges pel Sistema Solar. Això deu ser molt nou.

–I tant, amiguèt meu, encara falten segles perquè s'invente. El que passa és que estic provant un nou dispositiu per a poder fer viatges pel temps i he vingut a parar a aquest any.

–No sé si creure't o què. Això és molt estrany, viatjar per l'espai. Jo totes les nits em pose a mirar les estrelles, em pose a comptar-les i mai s'acaben.

–Bé... com et diuen?

–Em diuen Ximet

–Bé, Ximet, com que encara m’he de quedar uns dies en aquest temps i m’has caigut molt bé, faré un viatge pel sistema solar per a tu sol a un preu especial. La majoria d’humans que he visitat en aquest temps s’espanten en veure un ocell parlador que, a més, és comandant d’una nau. O fugen corrents o intenten acaçar-me. I és que sempre tenen por d’aquells que consideren diferents a ells mateixos.

–Preu especial... ummm, no sé els diners que em quedaran de la paga setmanal –va dir Ximet més preocupat per la seua paga que per la raresa de Blai–. Haurà de ser un bon preu!

–Tranquil, el preu és autènticament especial... perquè és gratis! –va dir Blai mentre es posava damunt del muscle de Ximet–. Als meus amics sempre els oferisc el millor que puc donar-los.

–Bé, la idea m’agrada, però no sé si tindrè prou de temps, demà he de matinar per anar al col·legi. De tota manera aquesta nit ja no podré dormir i millor fer aquest viatge que passar tota la nit en blanc.

–No patisques per això, el temps no és cap problema per a Blai el papagai. T’animes o què?

–Sí, però hauràs d’admetre un segon passatger.

–Bé, farem dos preus especials. Es pot saber qui ens acompanyarà?

–El meu gos. Newton!

Ximet va cridar el seu gos que estava encara tot arrupit en la seua caseta tapant-se les orelles amb les potes, així que no va tindre més remei que anar a buscar-lo.

–No tingues por, Newton, Blai és el nostre amic. Vinga, no has tingut por d’una nau tan gran i tens por d’un ocellet?

–Va, pugeu que ens envolem! –crijà Blai.

–Tranquil, ja anem. Newton és un gos molt valent, però té por dels ocellets.

I els tres junts, Ximet, Newton i el comandant Blai el papagai es van enlairar en la nau *Cefeida* cap a l’espai sobre la immensa ciutat que dormia.